

Ajándék egy zsarunak

Sohasem gondoltam, hogy valami baj van a külsőmmel, sőt, otthon egész jóképű fickónak számítok. Tegnap éjjel ez a zsaru mégsem állta meg, hogy célozzon erre, pedig segíteni akartam neki. Ugyanis az ilyen rendőrségi akciókban sokkal jobb lennék, mint ő. Már mint értelmi szerzőként. Ha bajban van, rám biztosabban számíthatna, de nem, ez a zsaruk dolga és egyébként is: ha én megjelennék ott, még az erősítés is legyengülne, ahogy kinézek. És kinek lenne az jó?

Nem túl rég ismerjük egymást, és hogy megvalljam, ez csak neki köszönhető. Egy zsaru, aki éjfél után még körüljárja a reptér mögötti, sötét roncstelepet, aztán egy szennyes, olajos tóból kikecmergő ember képébe világít, és higgadtan kikérdezi – no, ez már magában tiszteletre méltó.

De hát, ez mindent elhitt!

Csináltunk egy csészealjat – mondtam neki –, tudja, olyan kereket a két testvéremmel. Aztán sorsot húztunk, és természetesen nekem kellett kipróbálni, úgyszólván én vagyok a legkisebb királyfi.

Elhitte. Megkérdezte, hol van az az izé.

Na, az benne volt abban a szennytóban. Korvettnek neveztük el, és hogy dicsekedjek egy kicsit, nem egészen nyolc másodperc alatt hozott ide Oregonból. De tudja – magyaráztam neki –, pont a reptér felett, a fordulóban kapott el a szélnyírás, amiből az a sok repülőkatasztrófa van. A Korvett pályája kifeszült, mint a húr, és belecsobbantam ebbe a naftába itt. Látja, hogy nézek ki.

Látta. Aztán elment, de megígérte, hogy holnap visszajön. Feltéve, hogy még itt leszek. Mert egyébként nem jön.

Nem mozdulok innen egy tapodtat sem – mondtam –, csak hozzon valami ennivalót.

Aztán itt maradtam, nem tehettem mást, és vártam, hogy visszajön. A két bátyám is biztosan várt, de legalább nekik volt mit enniük otthon, a hegyi házban. Itt, a roncstelepen meg a legkétesebb alakok fordulnak elő éjjel-nappal, bujkálnom kell előlük, de ha jön hozzám a zsaru, eltűnnek, mint a kámfor.

Aztán csakugyan feltűnt a kocsija éjfél körül; a gyomrom már majd' kiesett, mert azért én sem eszek meg mindent, még akkor sem, ha úgy nézek ki, ahogy kinézek. Mi, Gilbertek már csak ilyenek vagyunk.

Hozott ennivalót. Imádtam érte, meg azért is, mert egyáltalán nem vett komolyan. Egyszerűen tudomásul vette, hogy ott vagyok, és némi lazításnak fogta fel a dolgot, amikor később meghallgatott, hogy mit szeretnének tökéletesíteni a hajónkon. Mert mi értünk az ilyesfélékhez, és ha akarja, a kocsiját úgy felpécizem, hogy eldobhatja a kerekeket, mégis jobb lesz bármelyik járőr-kocsinál. De nem akarta.

• Az Avana Egyesület által 2000-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat második helyezettje.

● Én megértem, mindig tele a feje a munkájával, az éjszakai nagyváros dzsungelében való örökös hajszával – tudom, hogy a fegyverével sem bánik tökéletesen és fél is egy kicsit. A telefonja mindig ott lóg a töke mellett, és ha megszólal, félrevonul egy percre. Pedig már mondtam neki, hogy ne tegye, úgymond hallom. Ha Greg kimegy éjszaka egy szarvasért, telefon nélkül is halljuk egymást. Ilyenek vagyunk.

Az jó volt, hogy nem akart tőlem semmit, persze, mit is akarhatott volna. Tudtam, hol lakik, és tudtam a családjáról is, de sejtelve sem volt róla, hogy tudom. Végül is semmi közöm nem volt hozzá. Elég baja lehetett azokkal is, akiknek volt. Markáns arca, széles válla van, Timothynek hívják, szóval, jó közepes fazon. Hogy én otthon jóképűnek számítok, az azt jelenti, hogy akár Greg, akár Michael zuhant volna ide a Korvettel, nem biztos, hogy így üldögélnének itt Timothyval.

Iskola? Egy ideig mindegyikünk járt, de egyikünk sem végezte el. Timothy megértette, amikor elmagyaráztam neki a körülményeket, az örökös szekálást, amiért ilyenek születtünk – ha valaki, ő igazán tudja, hogy az emberek nemigen túrik a máságot. Elég, ha nem olyan vagy, mint ők, és véged van. Néha akkor is, ha olyan vagy. Apánk hazatért ugyan a koreai háborúból, de jóval később fogtuk fel, hogy lélekben már halott volt. Egy szép napon felkerekedett, és nem láttuk többé. Anyánk nemsokára követte, de ellenkező irányban, úgyhogy egyszerre jelentőségét veszítette minden, ami addig fontosnak látszott. Csak mi, a három Gilbert-fíú maradtunk. Olyanok vagyunk, amilyenek. Felköltöztünk hát Nagyapa régi vadászházába, az mindentől jó távol van, és éljük az életünket. Ilyenekkel foglalkozunk, mint a Korvett, de sok egyéb dologgal is, aminek semmi köze az iskolához.

Tim megkérdezte, hogy akarok hazajutni ezután. Felőle jöhettem akár Alaszkából is, de mégsem maradhatok ezen a roncsstelepen életem végéig.

Faltam a sajtburgert, amit hozott és elmondtam, hogy sikerült beszélmem Greggel. Nagyon halkán hallottuk egymást, mert messze vagyok. Azt mondta, ne őrizzem tovább a Korvettet, majd kitalálunk valamit, hanem próbáljak mielőbb hazajutni. Ez nehéz lesz, éjjelente kell majd mennem, nappal meghúzom magam valahol. De mivel repülni még nem tudunk, egyelőre ez van.

Tim felajánlotta, hogy elvisz valameddig, de ezt ő sem gondolhatta komolyan. Csak úgy érezte, illik felajánlania háromheti ismeretség után. Aztán csak legyintett – láttam, be van kötve a keze.

Valaki megpróbálta kinyírni, de nem célzott rendesen.

Ahogy ott ültünk egy rozsdás Chevy lökhárítóján, a meleg bűdösben, elnéztem ezt az embert. Bárhogyan is van, megsajnáltam. Úgy kellene nekem az ő helyzete, mint púp a hátamra. (Ez idétlen hasonlat volt, mert nekünk is van egy kicsi...) Tudtam, hogy fél, de nem mutatta, egyébként is, vannak dolgok, melyekből egy idő után már nincs kiszállás. Nem magát féltette; a családjáért, a három gyermekért aggódott; de erről nem beszélt, mert tartása az van neki.

Megkérdezte hát, mikor akarok indulni; ezt tudnia kell, mert utána ritkábban jön ki erre az istenverte helyre. Meg aztán egy-két nap és itt a karácsony, amit végre a családjával tölthet.

Valami reménytelen vágy sugárzott belőle, és engem piszokul megindított, hogy csak miattam botorkál ebben a koszban, amikor egyéb dolga is lenne. Felajánlott egy kis pénzt is az útra, hiszen ha a Korvettet illetően hitt nekem, akkor azt is el kellett hinnie, hogy egy csészéaljba nem degeszre tömött tárcával száll be az ember. Úgysem

tudnám elkölteni – mondtam –, de nem bírta megállni nevetés nélkül, mármint, ha ezzel a pofával beállítanék valahová, ingyen elvihetném az egész boltot.

De tudtam, hogy ezt sem gondolja komolyan, sőt, olykor szívesebben dumált volna velem otthon, a kanapén üldögélve.

Mert sok mindent elmondtam ám neki. Van néhány dolog, ami minden emberben megvan, de ez az istenített „fejlődés” mindent rejtekbe szorít. Pedig elő lehet csalogatni, és határtalanul lehet fejleszteni. És valamiért mégsem így van, mert ahhoz kicsit másnak kell lenni, és az emberek iszonyodnak a másságtól, még akkor is, ha az jobbnak tűnik. Azért futkosnak összevissza és cselekszik azt a sok értelmetlenséget, mert valahol ott feszíti őket ez a tudat, de nem tudják, hogy fogjanak hozzá.

Olyan ez, mint a sakkjátszma: néha vissza kell lépni egy kicsit; áldozatot hozni egy későbbi, fontosabb cél érdekében. De az emberek a pillanatnyi lemondásra is

képtelenek, így aztán – ahogy Greg mondja – az enivalójukkal dobálják meg a kóbor kutyát. Tim ért ebből valamit, de kissé idegenkedik egy olyan jövőképtől, ahol aljanság sincsen és zsaruk sincsenek. De szöveget ütött a fejébe a dolog.

Odakísértem Timet a kocsijához és néhány nagy dobozt láttam a hátsó ülésen.

Ezek a karácsonyi ajándékok – mondta –, és azért maradt ma ilyen soká, hogy már mindenki aludjon, mire hazaér, és el tudja dugni őket.

Reményteljes és boldog volt, még akkor is, ha nagyon fájt a keze. Talán egyszer használni fogja az új ismereteket, és jobban tud vigyázni magára. Az ember sok mindent megérez, és ha nagyon akarja, ha nem sajnálja a fáradságot, tud változtatni az eseményeken, mielőtt még megtörténnének.

Aztán én is megéreztem. Amint épp abban az olajos tóban lábaltam, hogy talán tudnék valamit kezdeni a Korvettel, megrohant egy kép. Egész élesen láttam, de mellette sok más képet is, ami zavart. Erősen kellett koncentrálnom Tim házára. És egyáltalán nem tetszett, amit láttam.

Meg sem tudtam takarítani magamat, meglehetősen bűdös és koszos voltam, de jórészt csak kocsik közlekedtek az úton. Mire megláttak volna, már továbbsodródtak. Rejtőzködni is meglehetősen jól tudok, legalább gyakoroltam a hazafelé útra. Siettem, ahogy lehetett.

Elkéstem. Tim háza kivilágítatlanul állt a sötétben, bár fenn voltak már a karácsonyi lámpafüzérek; azt is tudtam, hol kell felkapcsolni őket, ha a zsaru nemsokára hazajön. Néhány sötét alak futott ki a házból. Még a beszédüket is hallottam, aztán csapódtak a kocsijátók és füstölgő kerekekkel elhajtottak.

Egyedül maradtam a sötétségben. A legszörnyűbb az volt, hogy láttam, mi vár odabent.

Nem kellett világosságot gyűjtanom. Sötétben jobban látok, még azt is láttam, hová rejtette Tim a karácsonyi dobozokat. Az asszony a telefonasztalkába kapaszkodott fektében, már nem volt ideje felvenni a kagylót. A gyerekek...

Először a takarításhoz fogtam. A testeket egymás mellé raktam a kanapéra és hozzákezdtém. Amit Greg és Michael hagy maga után, az semmi ehhez képest, pedig olyankor is morgok eleget. De ők nem hagynak vért, és egyáltalán.

Aztán elhelyeztem őket a szobában és tettem a dolgomat, ahogy ilyenkor kell. Szinte egyszerre mozdultak meg; talán egy pillanatra még láttak is egy koszos, púpos alakot, amint kisurran az ajtón.

Egyébként nem hagyok nyomokat magam után, ha nem akarok. Meg aztán egy zsarut is meg kell ajándékozni valamivel, legalább karácsonykor, még akkor is, ha néhányan nem tartják jó embernek, és olykor lövöldöznek rá.

Visszamentem a roncstelepre és úgy döntöttem, hogy még ma éjjel hazaindulok. Tim talán keresni fog holnap, de így van jól. Biztosan hasznosítani fogja a dolgokat, amelyekre megtanítottam, hiszen hamarosan kiderül, hogy történt körülötte egy és más, ami magyarázatra szorul. Légy boldog, zsaru!

Már nem féltettem.